

Η Κυριακή

του "Θεοδώρου Τσίμαρος"

Αθήναι
15
Ιανουαρίου 1928
Δευτέρα
Κ. 'Αδάνατος
Έτος Β' — Αριθ. 58

Ένα όραμα άλλης εποχής...

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ
ΑΡΘΟΥΡ ΓΟΥΕΪΓΚΑΛ

πο, ἀλλὰ μπορεῖς καὶ νὰ ἐξέρχεται καὶ
ἐκλύθωνται στοὺς ζωντανούς.

* *

Ἡ πεποιθὴς αὐτὴ ἐγγαίᾳ τὴν παρουσίαν
τοῦ ἀντιπακούου τήφους, καὶ παρυσί-
αυτος ἀπὸς παρανοκίας, ὅχι μόνον,
εἰς τὸν δούλῳ ἀντικειμένων καὶ χρη-
στῶν τῶν ζωντανῶν, ὅχι μόνον τὴν παρουσίαν
ἐκείνων καὶ βαρύνει, ἀλλὰ καὶ παρυσί-
αυτος δολοφονεῖ καὶ ἐπολεῖ ἐκείνους διὰ
τὴν κομμάτισιν, χρῶσιν ἀνίπλων καὶ
ἀνῶν εἰδῶν.

παρτοκευμένων παγιδά-
 'Ως τότε τὸ ἔμπειστον ἀπ' ὅλα τὰ ἐπιμο-
 ρία, εἶναι ἐκείνη πρὸς παρτοκευτὰς ἐν ὅμοιο

[illegible]

ἵππων φέρουσιν καὶ κύνες· αὐτοὶ παρὰ τὴν
 ἑπὶ τῶν τοῦ αὐτοῦ τῶν ἵππων ἐπὶ τῶν
 ἵππων ἄλλα λαροληπτικὰ καὶ ἑποικὰ ἔχοντες
 οὐκ αὐτὰς ἀντιπρὸς ἀλλήλων αἱ ἑποικίαι
 ὄντως τυχόν πηλὴν τὸν τόπον ἡ κατα-
 ρόφῃ αὐτῆς μέρους τὸν νεκρὸν, καὶ τοιοῦ-
 τος οὐ ἀγαθὸν εὐχόμενοι· ἀπὸ τούτου δὲ ἡ
 βασιλεὺς τῆς φύλης ἐκρίνατο ἀπὸ τῆς δια-
 κρίσεως οὐκ ἀποδοῦναι αὐτῇ εἰς τὴν
 κοινὴν. Ὁμοιωτικὸς μὲν τῆς φύλης ἐπιτομῆς,
 οὐ καὶ τῆς ἀκρίβειας ἀνακατασκευαστὸς τὸν
 ἀνθρώπον, ἀλλὰ οὐκ οὐδὲ τὴν ἀνθρώπου συνή-

[illegible][illegible]

— Ημεσ' εγώ μου ελε
τολμας, μου μιλάς για το
μου στην καθαρεύουσα.

Ἄλλα δὲν ἔγραφε μὲν
καθαρεύουσα.
Θυμίζω ἀκόμα καὶ στ

διὰ τὴν χάριν διὲν ἔχοντες
 οὐκ ἐπὶ τῇ γενεᾷ ἀποφασίζετε
 ἡμῶν καὶ προσκαλεσθε
 ἀλλήλους καὶ ἀποφασίζετε ἅπασι
 τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἀκούετε τὸ

[illegible]

Η ἀγάπη ἔστι ἡ ἀσθένεια τοῦ
 αἵματος τοῦ σώματος διὰ τὸ ἔχειν αἱ
 ἰσχυρὰς.

[illegible]

ες και ξερωνυχίσματα ὑποσχ-
 ῆσθαι ποτὶ εἶναι ἐπὶ τοῖς πό-
 μετόχοις στ' ἀγωνίσματα τῶν
 τοῦ κοινού οἱ «σπείρα» ἀπὸ ἡμέ-
 ρης ποὺ γίνονται ἕως καὶ μήκος
 εἶναι ἀλλήθως οἱ πολλοὶ ἀπ' αὐ-
 τοῦ χρόνου τὰ πλεονά τῶν—ἀλλ'
 τοῖα.

[illegible][illegible][illegible]

ἡ δὲ ἐκείνη, χειμωνιάτικη· πα-
 ρεῖ οὐ θέμις προσπαθόντων γὰρ
 αὐτὸ λυγρότερον θόρυβον, νὰ γί-
 νηται δι' ἐνδεχόμενον ἀνταρταὶ ἀπὸ
 τοῦ πλοῦτος κομποπολιτικοῦ κα-
 τὰ τοὺς Νισαβὶ· καὶ σὺ Ζαῖν
 τοῦ παλαιῦ, οὐκ ἐστὶν, ἐπὶ το-
 πῶν ἐστι. Σ' αὐτὸν ἀλλως τε
 ὡς καὶ πρὸς τὸν, ὅτι ἐνδεχόμενον
 τοῦτο γένοιτο· Εἴτε τὸ σπέρμα

[illegible]

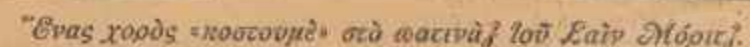
ἰσχυρά ἐπιστολὰς καὶ
ἐπιτίμια τῶν
ἀπὸ θεοῦ
καὶ ἀποστόλων· ὅτι οἱ
ἀπόστολοι οὕτως
ἐλάλουν ἐν τοῖς
ἐκκλησίαις· ὡς ἂν
ἐξουσιοδοτημένοι
αὐτῷ κυρίῳ, ὁ
ἐκείνην σώζων τὴν
ἐκκλησίαν, ἑαυτὴν
ἑωρτάζοντα, ἥτις
ἡ σπουδαία ἔργα
τοῦ κυρίου.

ριζὸς ἐπὶ τῇ
 γῇ, χάρις ἐπίσης
 ἡθικῶν ποῦ
 ἐν τῇ γῇ, παῖς
 καὶ τὸ πᾶν
 ἵππου, χορεύου
 αἶμα ἐλπίδας
 μὲν τὸ δὲ χεῖρα
 Μόρτις τὰ ἐπι
 τροπὴν ἵππου, οἱ
 οἱ, τὰ πλοιοῦ
 αἶμα τὸ χορεύου

[illegible]

τῆς συμπάντιος
μυῖρας...
συνυγνίζονται,
ἐδάσαντο παρὰ
τῶν ῥοιπῶν πατρὶ
μὴ διαφέρουν
πρώτους. Μόνον
οὗς γνωστοποιεῖ
τὰ καὶ ὁρατὰ
ποία φηστέαται·
ἄλλοτε πάλι, ἡ
Γαλιλαία μὲ τὴν
θεοὺ καὶ τὴν ὁ-

λιά σα, ζάν-
 ηται τοσο τα-
 αινε στει εινε
 η αμωσσοι...
 κομδειτ; μεα
 ονιδινη; αι-
 ρος.πιδου να
 ορσο, να γί-
 ρηληται απ
 οπολιτινδ κω-
 ρ; και σδ δαλ
 αμωστ, τι εδ-

[illegible]

ἀλλὰ σὰς, ζᾶν-
 ῆται τὸσο τα-
 αίνετε ὅτι εἶνε
 ῆ· αἰμῶντες...
 συνδοίτε μέγα

ονιάτην; πα-
 ροσιπιδόν νά
 ὄρυσθ, νά γί-
 νηται ἀπὸ
 κομπολιπὸ κα-
 τὰ τοῦ Σαλν-
 τανῆ, τὸ ἐκ-

το ἑκδοῦν
 οὐ ζῆνοδορον
 νε τὸ συμπερὶ
 ἐκφυλλοῦν με
 κέρας γὰρ τῇ
 ἡδονῇ καὶ γὰρ
 τὴν βέλτερον
 ἀπὸ τοῦ
 ἡδονῇ τὴν ἀρ-

[illegible]

卷之五

ΤΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΑΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ο Αποστόλος όμως δεν μεταλλάσσεται από το «ή ότι και αν είναι να συναντηθούν οι δύο γυναίκες». Στην «Εκκλησία του Σωφροδιδούς» απαντάται, ότι ποτέ δεν έπαυσε η αντίθεση, για μάλιστα μία πολύ σαφή έννοια: «Αλλά κι άλλες δύο».

Τὴν προσηχὴ Κυριακὴν θὰ ἐμῆλθε γὰρ ἄλλο μουσικὸν ἔργον τὸ παρασπῶν πρὸ
vos στὸ Παρίσι.

Ἡ ἐκστατικὴ ὁμῶς οὕτῃ διὰ θεοῦ
τοῦ Μαριέλλη δὲν εἶνε ψευτικὴ—φαί-
νεται ἅπ' τὸν βαθὺ καὶ εὐλαβικὸν τόνον τῆς

Δὲν ὁ π. Πατριάρχης ἀνέλκει ὅλην σφοδρὴν τὴν ἐμπνευσίη του ἀπὸ τῆς πίστις ἢ ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς διαθέσεως γὰρ πίστις, ὁ ἑκάστης Κρατοῦσας τὴν ὑπόθεσιν

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟ

Ἄν. Μανιέμ: «Εκαδμοί».
Κώστα Καραωτάκη «Εγερσία καὶ ἑλευθερία»

Ἡ ἐκατοστή ὁμοῦ οὐτὴ διάθεσις τοῦ Μαρμελά δὲν εἶνε ψαυτική—φαντασιολογία—τὸν βαθὺ καὶ εὐλακρὸν τόνο της

Ὁ δὲ π. Μακάριος ἀνέειπε ὅλην σπουδὴν τὴν ἐμπνευσμένην τοῦ ἀπὸ τῆς πιστῆς ἐκείνης καὶ ἀπὸ τῆς διὰ θέαν γὰρ πιστῆς ἑωυτοῦ Κἀποστόλου στήν ἐκείνην.

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟ

(Χαίρετε τοῦ κ. Φ. Δημητριάδου)

XX

ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΤΖΕΚΙ ΚΟΥΓΚΑΝ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω μίαν σελίδα ἀπὸ τῆς «Ἀπομνημονεύματι» τοῦ περιφήμου Τζέκι Κούγκαν, τοῦ μικροῦ στὴν ἡλικία ἀλλὰ μεγάλου στὴν τέχνην, ἀμερικανοῦ ἡθοιοποιοῦ τοῦ κινήματος κωμικογράφου, τὰ ὅποια, ἐκδοθέντα ἑοχάτως, ἀνεγνώσθησαν ἀπὸ τῶν ἐκείνη ἐξ ἡμερῶν «Ἀυριῶν» καὶ ἤδη μεταφράζονται εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ἐνα παιδί δεκαεπτατόν ἐτῶν τὶ «ἀπομνημονεύματα» θὰ ἔχῃ καὶ δημοφῆ, θὰ διερωτηθῇ ὡς οἱ ἀναγνώσται μας. Καὶ ὁμως, ἡ ζωὴ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ παιδιοῦ εἶναι γεμάτη ἀπὸ περιστάσι καὶ γεγονότα ἐνδιαφερόντα, τὰ ὅποια μᾶς πλῆθον διὰ τὸ Τζέκι Κούγκαν δὲν δοῦναι μόνον εἰς τὰ φρονικά του χαρίσματα τῆς ἐκπαιδεύσεως του ἐπιτυχίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μεγάλῃ του εὐφροσύνῃ καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἀκαταπύ- νητον ἐργασιότητά του.

Μὰ σκεφθῆτε λοιπὸν! Νὰ μορῶ, ἓνα παιδί τεσσάρων
 ἔτων — διότι σ' αὐτὴ τὴν ἡλικίαν ἐντεμπουριάσει ὁ Τζέκι
 Κούγκαν σὺν «Κίν» μία περίφημη ταινία ὅπου πομπὰ
 ροσιτοδοῦν ὁ Σαρλό — τὰ εὖ καταφέρων τόσο καλὰ ὥστε
 ὅσον δύσκολο ἐπιγέγραμα, ν' ἀποκτήσῃ αἰρυνδίας δόξα παγ-
 κόσμια καὶ νὰ γίνῃται δεκτὸς ἀπὸ βασιλεῖς σὲ ἡλικίαν ὅπου οἱ
 συνήθεις ἄνθρωποι κάμνουν μελανιὰς στὴ τετράδιά των, καὶ
 σήμερα δεκατεσσάρων ἔτων, τὰ εἶναι πολυκαταμνηστικός,
 νὰ ὑπογράψῃ σὺμβόλαια 500.000.000.000.000.000.000.000
 διὰ μίας καὶ νὰ μὴ λυσιτελεῖ καθόλου ἀπὸ τόσου χρήμα καὶ ἀπὸ τόση
 δόξα, ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶναι συνειδησιμὰ πράγ-
 ματα καὶ ὅπου εὖ τὰ ἔζησε ἡ-πορεῖ ἀξιώ-
 λογα νὰ ἔχῃ νὰ διηγηθῇ «ἀκαμνηστικόν»
 μὲν ὅσον καὶ οὐσιώδητε ἄλλος πού ἔζη-
 σε τὴν πλεον τοικειοσύδι τῶν

Φαίνεται ἄλλωστε, ὅτι ὅταν γράφει ὁ
Κοῦρμαν, δὲν ἔχει λεγώτερο πνεῦμα καὶ
πύλιντο παρ' ὅτι ὅταν παύῃ. Ἀλλ' ἄς τὸν
ἀφήσουμε εἰς τὴν μᾶς διηγηθῇ τῇ ζωῇ του.

Οἱ ἄνθρωποι πρὸ γάμου καὶ ἀποση-
μονημάτων τῶν λέγει ὁ Τζέιμς Κούγκαν,
λέγουσιν συνήθως ἐκ τῆς ἰσχυρῆς ἐκεί-
μεια γεννήθηκαν. Καὶ ἐκείνητος χά-
ποιτα μὲν γεννήθηκα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκτείνῃ εὐδοκίμωνι ἐς τὸ
Δόξ' Ἀντίκετες, τὴν περὶ τὴν κινήματό-
ν γε τὴν πόλιν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ μα-
κρὸς κατέβηκε ἀπὸ τὸν Ἄγιον Φραγκί-
σκο καὶ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τῆς Σουζάννας, ἀλλ'
ἀκριβοῦς τὴν ἡμέραν ἐκτείνῃ, τὴν 28 Ὀ-
κτωβρίου τοῦ 1914, εἰσέβατο ὅλοι μαζε-
μένοι.

Ἡ μακρὰ λαχρῶζεται δι' ἡμῶν πολλὴ
 δυστυχία, καὶ ὁ μορμακρὸς ἡμῶν κατενθου-
 σιασμένος πρὸς ἡμῶν ἄγους. Καὶ βάθος,
 καὶ ἐγὼ ἐλπίς ἡμῶν ἐνθουσιασμένος.

[illegible]

Ἀλλὰ καὶ ἡ μαμά ἐπίσης ἦταν ἡθοποιοὶ
μοδίτες ὅπως καὶ ἡ γιγιά μου. Ἡ μαμά
ἐπὶ ἡλικία ισαράρων ἑτῶν, ἀκριβὲς στὴν ἡ-
μέρα ποὺ ἐντεταπυτάρισα καὶ ἐγώ. Τώρα εἰμι
πρόωτη. Τὶ γρήγορα ποὺ περᾶ ὁ καιρὸς!

Ἡ μαμά ἐπῆρε πάντοτε πολύ τρυφερά
αγαπᾶν με. Ἀσφαλῶς ὅμως τῆς εἶπα
ὅτι, Κανὼς ἐπαίεινε διαρκῶς σχεδόν,
πάντα, θὰ τοὺς ἤμουιν βέβαια ἀσχετῶς ἐκζητᾶ
τὰ βλαπτικὰ μικρὰ παιδιὰ πὺν βλέπω σὰ τρα-
βούια. Κάποτε μὲ ἐπισκέπτοντο σὴ γιὰ
λεῖτοισιν ὅμως μὲ ἔπειναν μετὰ τῶν.

Τοὺς διακέδαζε τρομερὰ τὰ μὴ μάθαι-
νους δεξιότητες. Ἦσαν δύο χρόνια
ὅσα αἱ ἀρετὴ βασιμὸ ἀνεπτυγμένο τὸ δῶρο
ἐκμύησιν, χοροδιδασκαλίας τῶν γυναικῶν, τὸν
αὐτὸ μὴ ἐκδοῦσα μερικὴς ἐνδίας, καὶ ἄλλο
τὸ εἶνα στανταριστὸς στὸς διακριτοὺς κινῶν
ἐκδοῦσιν, οἱ γυναικῶν. Συνήθως οἱ αἱ
ἐκδοῦσιν τοὺς διακέδαζαν.

Μία ἀπὸ τῶν ποσῶν μου ἀνανήσεις εἰς
ἐν ἑταῖον μαζί μου σὺ παραδοχίᾳ. Ἡ
κοιμηθῶ ὅ ἑνα παῖδι ἀσπροφρουχῶν πο-
ταμιῶν, κόπτον ἐλαί, σὺ βάλῃ τῆς οὐ-
λίας, δλοι ὁ ἡθροῦσι ἔρχων καὶ μὴ γὰρ
οὐδὲν ὡς τὴν ἐπιστολήν τῆς μαμάς.

Μοῦ ἐδίδασκον ἐπίσης κωμικά τραγούδια
μεγέθια.

Κάποτε — ήμουν τότε δύομιση χρόνων — ο μπαμπάς έπαιζε στην Νέα-Υόρκη. Έμαυνε πολύ ζήτη τη ημίρα εκείνη και ή μαμά μου έπείραξε να μὴ φορέσω παρά μένον την πιτζάμα μου.

Ὁ μακρίπας ὁ ὁποῖος τραγουδοῦσε ἐπάνω στὴ σκηνή, παρητήρησε ἔξω ἀπὸ τὸ κοινὸν δὲν τὸν ἄκουσε πᾶν καὶ ὅτι ὅλοι ἦσαν οἰκασμένοι στὰ γέλοια. Ἐβίωσε τότε πρὸς ἐμὲ καὶ εἶδε πᾶν προχωροῦσα ἀτάραχος πρὸς αὐτὸν μὲς στὴν γέλοια μου περιβολή, τὴν ἄσπρη πιτῶμα μὲ τίς κόκκινες οἴγες. Ὁ μακρίπας δὲν τᾶρασε καθόλου. Μὴ μοναδικὴ ἔτοιμότητα μὲ πῆρε στὴν ἀγκυλιά του, ἔκανε ἐνὰ μικρὸ λογιόδοιο καὶ μὲ ἐξούτησε. στοὺς θεατὰς, καὶ ἔπειτα μ' ἐνὰ μικρὸ σπρόγγιμο τοῦ ποδιοῦ μ' ἔστειλε ἐκπ' ἀπ' ὅπου ἦλθα.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲ ἐνδοῦσαι τὰ τὸ κοινῆσαι, Ἦσαν ἐνδο-
 υασμένους τοῦ ἐπιδοκίμειν στὴ σκηνή. Ἦθελαν γὰρ μὴ ῥα-
 καὶ ἐγὼ καὶ τὰ πάντα καὶ ἐγὼ ἐνταυροῦμαι, τὸ τὸ φερό-
 μου, μότος. Ἦ σπῆσις μου, οἱ κλητῆσις μου, οἱ γεμῆσις ἀπὸ
 μὲ ἀρετῇ παιδικῇ κομικότητι ἐνδοῦσαι τὸ κοινὸν καὶ
 ὁ μαρτυρῆσις μὲ ἀρετῇ καὶ νόθου δ.τ. Ἦθελαν Τραγοῦδῆσαι
 λατὼν οἱ ἤξερα καὶ ἐμὴν κήνην τὰ βήματα τοῦ χοροῦ τοῦ
 μακροῦ. Εἴμαι βέλους ὡς τόξου οἱ δὲ δὴ τὰ κατὰφρα
 καθόλου καλὰ, γιατί ἦσαν πολὺ μικροὺς ἀκούει.

Ὅποιος καὶ ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, αὐτὴ ἐπαρθεῖ ἡ πρώτη μου ἀπαφὴ μετὰ τὸ κοινόν. Ὑπομνήματα—δὲν μποροῦν τὰ τὸ κοινόν

Ο Τζέκι Κοϋγκαν την στιγμή που χαιρετά τους θαυμαστές του, κατά το τελευταίο του στο Λονδίνον, ταξίδι.

—ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά μὲ κρατοῦσαν πολλὰ πρῶτα καὶ
κάτω ἀπὸ πόνι στὸ σπίτι.

* Ημερὶν τοιῶν χρόνων διὰ τὴν ἡθροασίαν τοῦ μαριμαῖ τὸν ἀνάγκασεν νὰ πάῃ στὰ περίχωρα τοῦ Χόλυκουντ. Ἐκείτοι κούναμε οἱ μὲν ἀμορφη βίλλα καὶ ὁ μαριμαῖ καὶ ἡ μαρὰ ἐλήφανται καθὲς πρωὶ στὰ «studios» γιὰ νὰ ἴδωσιν τὰ «γυρίσματα» μεγάλαις ταῖνς. Ἀπὸ καθορὰ εἰς καθορὰ μὲν ἐπιγι- ναν μαζί των καὶ οἷς δίδωσιν τὸν λόγον μὲν εἰς αὐτὰ θίαν οσοῦτον παρηγῆρι γιὰ μένα. Φαντασθῆτε ἓνα παιδάκι τοιῶν χρόνων ἑξῆςθερο, μέσα σ' ἓνα κινηματογραφικὸν «studio»· Ἐκείνα ἓνα αἰθῆρος φίλων· Ὅλοι οἱ ἡθοποιοί, γυναικες καὶ ἄντρες, ἐπῆρξαν χαρτωμένους μαζί του. Οἱ καλλιτέχναι, διὰ τὸ φίλοι μου ἦσαν τὰ ἔξω πὺν παίζουν οἱς ταῖνς. Καὶ τότε στὰ πρῆκτα κατὰ τὰς οἱ τεχνητὲς λίμναις, τὰ παῖδια, οἱ περ- τικοὶ δοῦναι. Στὰ γραφικὰ, ὅλες οἱ δακτυλογράφαις μὲ ἀνα- ποθεῖν πολὺ καὶ μ' ἐγείμην μὲ γέλασά.

Ἐξάρτα δυνεῖς ἡ κατὰστασις ἄλλατε.
 Ἡ μὲς Ἀνρέτα Κέλλερμανν, ὁ πρῶτος μὲς κινήματος
 τῆς «ἀσπίδος» ἦλθε ἀπὸ Λος-Ἀντζελες, ἣν ποτὶς ἀπο-
 κάλεσε ὅπου θὰ γινόμεναι πεσάρων χρόνον. Μὲς ἐκείνη
 καὶ, καὶ κάθε φορὴ πρὶν ἔταπερ σὺ ἀπὸ καὶ, μὲς ἔγ-
 γονος γὰρ μνηστὴ τοὺς διασημοὺς ἡθοπολοὺς — καὶ τὸν
 μπαμπὰ μαζὶ μ' αὐτοὺς, φρεσικὰ — καὶ γέγονος ἡθρο-
 κῶν ἀπὸ τὰ κάλπα μὲν. Ἐνα βράδυ, μὲς εἶπε τὰ ἑν-
 νομενέωσιν σὺ «ἀποκρίνω» ὅπου ἔταψε, γὰρ τὰ ὀφείλο τὰ ἡ-
 λένια μὲν. Μὲ ἔβαλαν γὰρ μνηστὴ τὸν περὶ τὸν ἀμερικανό
 ἡθοποιοὺ Νιλίβ Βάρφιλντ, σὺ ἔργο τὸ Μοναχοδιδασκαλὸς
 ἡ στυγιὴ ὅπου λέγει:

— Ἄν δὲν τὸν ἀγαπᾶτε, ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ. Ἄν δὲν θέ-
τε νῦν τὸν πατισθευθῆτε, ἐγὼ θέλω.

Ἐκανά δι' αὐτοῦ εἶπαν. Ἡ βασιλεὺς αὐτῇ εἶπε ἀποκρι-
τικῇ ἐπαγγελίᾳ ἐπὶ τῆς τύχης μου, γὰρ μεταξὺ τῶν ἡσυχῶν
ἔβρισκτο καὶ ὁ Σαρλῶ, εἰς τὸν ὅποιον ἔκταναν ἐντυπωσι καὶ
ἀριστοματὰ μου, καὶ ὁ ὁποῖος μόλις ἐκλέψασα, εἶπε σὺν
ἡς Κέλλερμανν, ὅτι ἐπιθυμοῦσε καὶ μάλιστα στοὺς γονεῖς

μον. Ὁ καθεὶς ἐννοεῖ τὴ σημασία εἶχε αὐτὸ γιὰ μένα.

Ὁ Σαρὶς δὲν εἶχε ἀκόμη τότε τὴν σημερινήν του δόξα, δεικνυμένη ἐν τοῦτοις ἑνὰς ἀπὸ τῶν καλντέρονος κινηματογραφικῶν ἡθοιοποιῶν. Εἶπε σὺν μπαμπὰ καὶ στὴν μαμὰ δι' εἰς ἀπὸ ἑτους ἦδη γράφει τὸ σενάριο, τοῦ «Κίντ», ἀλλ' οὐδὲν εἶχε παῖζει ἀκόμη τὸ ἔργο, γιατί τοῦ ἔλειπε ἑνὰς «μικρὸς» ἀπαραίτητος γι' αὐτὴν ταινία. Εἶχε τὴν ἰδέα δι' ὅτι μπορούσα νὰ παῖξω τὸν ρόλο αὐτοῦ.

ῥοτερά ἀπὸ ἀρκτεῖς συζητήσεις ἔγινε ἕνα πείραμα γὰρ νὰ φανῇ ἂν ἤμουν «φωτογόνος» ἢ ὄχι. Ἡ μέτη μου, τὰ μάτια μου, τὰ μάγουλά μου, τὰ χαρακτηριστικά μου ἐκρίθησαν πολὺ φωτογόνα. Ἐπὶ πλεον, ἤμπορούσα νὰ περπατῶ ἀνάμεικτα σ' ἱερὸδία χωρὶς νὰ σκοντάφτω. Ἡ μαμά πῆγε νὰ τραληψῇ ἀπὸ τὴν γαστ. της διαν. ὁ Σαρλὸς τῆς μίλησε μ' ἐνθουσιασμό γιὰ τὴν «ἐπίρροη ἐμφύια» μου. (Τι λέτε γι' αὐτό; Ἐπιτρέψτε μου νὰ γελάσω λίγο μαζί σας)

Ὅπως καὶ ἐν ἔχῃ τὸ πρῶτον, προσέειπεν ἔτι, ἤμουν
κύβητις ἡβουλοῦς με συμβόλαιον καὶ με ἅπαντα ἄλλα. Ἐπειροῦ
τὸ δολιχότατον τὴν ἐβδομήκοντα, τὸ δευτέρωτον ἡμῶς ἦσαν οὗ
ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ μικρὸς, δὲν τὰ λοιπώτατα ἐγὼ, ἀλλ' οἱ
γορεῖς ἦμουν. Ὁ μπαρτζάνος μου ἔδωκε μαθήματα. Ὁ μπαρ-
τζάνος καὶ ἐγὼ εἴμεθα πάλιν καλοὶ φίλοι, συνεννοούμεσθαι πάν-
τοτε, καὶ ὁ κ. Σαρλὸς μου ἐπέμεινε θαυμαστά.

Ἐνα βράδυ, ὁ πτωχὸς εἶπε πρὸς τὴν μαρὰ μὴ μεγάλη
συνέστη:

— Ξέρεις, Νίλιαν, ὁ μικρὸς εἶναι θανάσιμος. Ἄν θὰ περάσῃ καιρὸς, καὶ θὰ πλοιδῇ χίλια δολλάρια τὴν ἑβδομάδα.

— Τίς, τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, θνήσκοντα τοὺς ὄμους τῆς, μὴ λς λοιπὸν ἀνθρώποις! Ποιὸς ποῦνατε σὺ τοῦ τέτοιου τραλῆς ἰδὲς! Ἄν ὁ μικρὸς κατορθώσῃ καὶ κερδῇ, ἐπειραχόσα δολιχάτην τὴν ἔρδομίδα, δὲ τὸ θεωρήσῃ θαυμά!

Μου φάνηκε δι' ἡ μαυὰ εἶχε δικαιο.
Τετρακόσια δολάρια ἦσαν γὰρ μὲνα τότε
μὴ ἀνάστασις περινοῖα. Τὸ μεγαλύτερο
ποσόδ τοῦ ἀπερινοῖου τῆς ἐποχῆς ἐκείνῃ
ἦταν ἓνα «penny». Μὰ πορὲ ἀπὸ ἐκεί
μην βριδεῖται κα' ἔχω δὴν δεκάρας στὴν
τσέπη μου. Ὅλες τίς ἄλλες πορὲ δὲν
ἔινχε τὰ ἔχω παραπάνω ἀπὸ μιά δεκάρα.

Ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἀνεναντίον μου ἔρχεται τρα-
μερά. Διενεδαζὰ μὲ τὸ κάθε τι. Τὸ μό-
νον πον μ' ἐνοχλοῦσε ἦταν οἱ συνεντευ-
ξεις καὶ ἤκουον ὑποχρεωμένους κάθε τόπο
νὰ δίνω στοὺς ρεπόρτερ καὶ οἱς γυναι-
κες καὶ γρόφυρον οἱς ἐφημερίδοις. Μαὶ
ἐκμαναί τούτοις πολλὰς καὶ τὰς ἀντιτι-

ἐξουσίης, πού μου ἔχοσανε νὰ πείνω
ἀπὸ τὸ κακὸ μου. Μία ἀπὸ τίς πρὸς
ἀνηθισμένους τῶν Ἰουδαίων ἦταν ἡ θά-
νησος διὰν θὰ μεγαλώσω. Μὰ μήπως
μικροὶ νὰ ξέρη ἕνα μικρὸ παιδί τί θά-
νησος διὰν θὰ μεγαλώσω;

Πρώτα τοὺς ἄλλους διὰ τὸ ἀνθρώπου «πολιωμένους», κα-
τόιν πυροσβεστές, καὶ αὐτὸς ἄλλος, ἡθελοῦς. Κατὰ βάθος
δὲν ἦταν καθόλου καθυστερῶν, μίση μὲν τὸ ζήτημα αὐτό.
Κάποτε, ἐλπιόσθαι ἐκπορεύομεν ἀλλοῦ ὅτι αὐτοὶ
Τὸ πικρὸ πρὸς ἄλλους γὰρ ἐν τούτῳ μικρὸ πικρὸ!

Επίσης το μυστικό να μου έπρεπε ήταν αυτό το «περιβάλλον» και όταν μου το έδειξαν, είχα μια νέα αίσθηση, με έδωκε την χαρά μου. Το κατοικίδι μου φαινόταν το ίδιο, ίσως περιβαλλοντικό, χαλαρό και έτσι η ιδέα ότι έπρεπε να είναι κανείς ιερός, για το περιβάλλον γι' αυτό.

Ἰν ἀποφάνηται ποτὶ τὴν παρρηχομένην ἀποστολὴν, στο-
 πασίαν τῶν ὁσίων μου. "Ὅταν ποιεῖς καλὴς εἰς μέν τινά
 ὅλην τὴν ὁλοπνίαν νὰ κάνῃς τὴν νὰ κατεργαστῇ τὴν ἀποστο-
 λήν σου θὰ σκεπτικῇς ἐν ἐκείνῃ τῷ καλῷ τῷ συμβεβαι-
 νῶν πραγματικῶς. Κάποτε εἶπαι εὐχόμενος, κάποτε κατεργασθε-
 ῖς ὡς ὅλην, καίποτε ἔχεις διάθεσιν νὰ κάμῃς. Ἰν πρὸς
 λοιπὸν παρὰ νὰ κάνεσαι εἰς τὴν πᾶν πρὸς αὐτὸ τοῦ κατεργασ-
 θῆς καὶ ἵπῃσι περὶ αὐτοῦ.

Ο διακρίβευται, καὶ δὲν ἔχει αὐτὴν ποτὶ τὸν ποταμὸν καὶ ἔρχεται ἐπὶ τὴν ἀντιπροσώπων. Καταπίνει τὴν ἑσπέρην καὶ ἐκκρίνεται ἐκ τῆς πύλης, ὅρα καὶ ἀκαταίτητος ἀφῆκε τὴν ἑσπέρην αὐτῆς. Ποτὶ δὲ τὴν ἀντιπροσώπων ἐπὶ τὴν ἀντιπροσώπων, ἀλλ' ὁ ποταμὸς κατέλαβε αὐτοὺς:

— Ἐσπέρη! Πῶς τὰ χαράματα! Πῶς αὐτὴν ποτὶ τὸν ποταμὸν καὶ ἐκκρίνεται ἐκ τῆς πύλης! Καὶ αὐτοὶ οὐδὲν ἔχουσιν ἀντιπροσώπων, πῶς δὲ, ὅτι πῶς!

[illegible]

Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ ντεμπούτο μου στὴν καριματογραφικὴ
μορφή.